

ПРИКАЗКА ЗА ЩУРЕЦА

/за детска пиеса/

Имало едно време един Щурец. Щурчо Щури бил нищо и никакъв и все ходел с дупка на левия чорап. От много свирене и песни изобщо не му оставало време да си закърпи дупката на петата. Толкова хубаво свирел на цигулката си, че всички горски животни и птици, и мушици го канели да ги повесели – ту на сватба, ту на годявка, ту на някой горски празник – дъх не можел да си поеме Щурчо. Без песента му слънцето не изгрявало сутрин, без свирнята му – луната не се показвала вечер.

Славата му се разпростряла отвъд Зелената гора, стигнала чак до Жълтото поле и дори до Блатските Тресавища зад Полето. Толкова бил прочут Щурчо.

Тайната му била във вълшебната цигулка, която в древни времена била направила Горската фея. Горската фея сега е стара, почти глуха, с изкуствени зъби и ѝ треперят ръцете, та нищо вече не прави. Но някога, много, много отдавна, докато била млада и хубава, тя измайсторила такава сладкогласна мъничка цигулка, че всички занемели, когато чули вълшебните ѝ звуци за първи път. Животните се стекли към поляната, където Феята свирела на миниатюрното чудо, дърветата наклонили могъщите си корони, за да чуват по-добре, потоците променили посоката си, за да дойдат по-близо до песента, а пък Слънцето този ден не залязло. Залязло на следващия ден.

Свирила, свирила Феята, но изведнъж спряла песента си, понеже се загледала по един хубав принц, който тъкмо минавал на бял еднорог през гората. Феята хвърлила цигулчицата на поляната, казала, че ей сега се връща, а за горските обитатели настанала оглушителна тишина. Никой не искал музиката да спира. Тогава всички животни и птици, и мушици се изредили да пробват да посвирят на цигулчицата, но в ничии ръце тя не отронила и звук, освен в ръцете на Пра-Щуреца, пра-пра-пра-прадядото на Щурчо. Само Баба Жаба, която идвала чак от Блатските Тресавища закъсняла и не могла да пробва дали в нейните зелени и слузести пръсти

цигулката ще засвири. Когато тя пристигнала, всички единодушно вече се били съгласили, че цигулката е направена като за щурците. Оттогава насетне вълшебният инструмент се предава от баща на син и от поколение на поколение в семейство Щурчови, а щурците в замяна на чудния подарък веселят гората и все ходят със скъсани чорапи.

Течал животът в гората щастливо благодарение на щурците. Щъркелът даже така се бил захласнал по музиката на щурците, че вече бил престанал да яде жаби.

Дори мравките, които никога не се веселят, а само работят, един ден решили да устроят работен обяд с музика и поканили прочутия цигулар Щурчо Щури. Много странна била тая забава, понеже мравките не били свикнали да си почиват, а камо ли да се забавляват. Все търсели да захванат някоя работа – я да принесат това, я да почистят онова, я да подредят наоколо. В този момент Щурецът почнал да свири. И – чудо! – още при първите звуци на цигулката му мравките размърдали краченца. Но не като за работа, а като за танц. Не знаели какво да правят, как да спрат – крачката им не спирала да играят. Цяла нощ им свирил Щурчо, цяла нощ рипали мравките. На следващия ден те били толкова изморени, че се зарекли никога повече да не се забавляват, защото по-изтощително нещо от забавите няма. Оттогава мравките са единствените обитатели на гората, които не канят Щурчо по никакъв повод, а когато другите имат повод, мравките ходят с тапи в ушите, за да не би крачетата им да се разтанцуват пак сами.

Всички се радвали на Щурчо, само в Блатските Тресавища имало една Джаба, която не била доволна. Тя не се радвала на музиката на Щурчо. Джаба Кикирица толкова завиждала, че чак си сменила цвета от краставо зелено на кикиморено червено. Ден и нощ си мислела тя как да се сдобие с вълшебната цигулка, за да може и тя да свири толкова прекрасно, а не да кряка грозно и всички да хвърлят камъни по нея в блатото.

Всъщност, никак не било трудно да се сдобие с цигулката, тъй като Щурчо нито я криел от когото и да е, нито я заключвал на сигурно място. Никой никога не се бил опитвал да взима цигулката от щурците, понеже тя нямало да свири. Единствено жабите и особено Джабата мислели, че песента на щурците е несправедливо надценена. И така, една лятна нощ Щурецът се прибрал в дома си и изморен легнал да спи. Навън било топло и той оставил прозореца отворен. В един момент зад пердето се показал силуета на нещо огромно и зелено. От перваза надолу се стичала мазна

слуз. Пердето се размърдало и в стаята на Щурчо безшумно тупнала Джабата. Тя бавничко се приближила и – стъпка по стъпка – се добрала до скрина на Щуреца, където мъничката цигулка проблясвала, отразявайки светлината на звездите. Задигнала я кикрицата и също толкова безшумно побегнала през прозореца.

Още по пътя си обратно закъм Блатските Тресавища, Джабата не устояла и надигнала цигулката към голямата си тройна брадичка и се опитала да засвири, но вълшебният инструмент бил ням и сякаш някак потъмнял – не отразявал вече светлината на звездите. Цигулката останала глуха за опитите на блатната обитателка – не проронила и един едничък звук. Като видяла Джабата, че кражбата ѝ е безполезна, тя си казала: „Може аз да не мога да свиря на цигулката, но и Щурчо няма да свири! Така му се пада! На музикант ще ми се прави! Хайде да го видим сега без цигулката какво може!” Усмихнала се Джабата ехидно и понесла цигулката със себе си към мътните дълбини на леговището си в Блатските Тресавища

На сутринта, когато слънцето се показало измежду сплетените клони на многовековните дървета, всички животинки се размърдали из обиталищата си. Подали нослета и човчици от гнезда и хралупки. Потъркали очички, измили зъбки и разбрали, че нещо странно става. Всички усетили, че нещо не е както всяка сутрин, но още не знаели какво – слънцето греело, тревата била зелена, небето – синьо...

- Къде е щурецът? – провикнала се калинката.
- Къде е щурецът? – повторил бобърът.
- Къде е щурецът? – извикала катерицата.

Тълпи от животинки се стекли към къщичката на Щурчо и какво заварили там? Той стоял на пода и плачел с цяло гърло, а ръцете му като че прегръщали и свирели на инструмент, който никой не виждал.

- Къде е цигулката? – запитал бухалът.
- Къде е цигулката? – повторила костенурката.
- Къде е цигулката? – уплашила се кокошката.

Като чул тези въпроси, Щурчо се разридал още по-силно и на всички им станало ясно, че цигулката я няма. Насълзили се очите на животните и птиците и мушиците, като гледали най-веселия музикант така тъжен.

Поплакали и те с него, но после решили, че ще потърсят цигулката с дружни усилия. Щъркелът потракал с клюн и полетял във висините, навред огледал със зоркия си полет, но не видял цигулка. Мравките претърсили всяко листенце и стръкче по земята, но не намерили цигулка. Катерицата обиколила всяко дърво, всяко клонче, всяка хралупа и стара коруба в гората, но не намерила цигулка.

През това време Щурчо седял и плачел сам в къщи. Не мръднал от мястото си три дни и три ноци. Чак тогава станал и размислил хубаво с главата си. Огледал къщата, открил лепкави кикиморени следи по прозореца и по перваза. „Кой ли може да е толкова слюзест?“ – се замислил Щурчо. „Охлювът е лигав, но, ако той беше откраднал цигулката, още нямаше да е излязъл през вратата“ – разсъдил умният Щурец. И веднага се досетил, че само Джабата ще да е сторила тази кражба. Та кой в гората може да му завижда толкова, ако не потайната Джаба Кикирица?

Веднага тръгнал към блатото, където се подвизавала зелената кикимора. Той вече нямало какво да губи, дори тя да го изяде или удави в мочурището, за него вече нямало никакво значение. Единствено мисълта за цигулката го крепяла и му вдъхвала смелост.

Вървял Щурчо по пътя си и проплаквал, но - не щеш ли - мернал върху едно дъбово листо отстрани на пътя нещо странно – там се била свила на кълбо една Щуркиня и тя също проплаквала. Тя била толкова тъжна, че Щурчо веднага нещо го боднало в сърцето.

Щурчо я приближил и попитал:

- Защо си така унила, прекрасна Щуркиньо? Имаш ли нужда от нещо?

Щуркинята го попогледнала, но била толкова омърлушена, че не могла нищо да каже. Чак след много въпроси и настояване, отговорила с треперещ глас:

- Животът ми е съвсем безполезен. И аз като тебе съм щурец, а не мога да свиря. Представиш ли си какъв позор! Все се мъча да изсвиря поне една мелодия, но винаги излиза само жалко скрибуцане. Баща ми от срам ме изгони от дома и каза да не се връщам вкъщи, докато не се науча на свирня.

Щурецът я погледнал и му станало мъчно за нея:

- Аз пък свирях толкова хубаво, че понякога чак се залисвах и се възхищавах сам на себе си. Можех да свиря по цели ноци. Но тайната на моето изкуство беше във вълшебната цигулка, която наследих от баща си. Не щеш ли, за зла беда, краставата жаба ми открадна цигулката, та съм тръгнал да я издиря, за да си я върна.

- Де да можех и аз да свиря тъй, както ти разказваш, да се получаваха хубави мелодии, та татко ми да се гордее с мен! Обаче не мога! Уаааа! – заплакала пак тя. – Сега ми остава само едно: да отида и да се удавя, та да не бъда срам за нашия род.

- Спри! – рекъл Щуреца – Не прави това! Защо не дойдеш с мен – ако успея да си върна цигулката, обещавам да те науча да свириш. Когато само я докоснеш, ще видиш колко лесно се лее музиката.

Щуркинята се загледала в Щурчо, пипнала си нослето притеснено, поусмихнала се и отговорила:

- Ще дойда с теб. И без това няма какво да губя!

И тъй двамата потеглили с бърза крачка към блатските владения на Джабата.

Вървели дълго по пътечки край дървета и цветя, прекосили дъхави поляни и прескачали буйни потоци, но още преди да стигнат до края на Зелената гора, слънцето взело че се скрило. Двамата поседнали и запалили огън, за да се сгреят през нощта. Щуркинята имала малко вързопче с храна за из път. Развързала го, постлала на земята и двамата се подкрепили сладко-сладко след изморителния път.

Тъкмо привършвали с вечерята, когато се чул вик за помощ. По-скоро - жужене за помощ:

- Зззззз... Помощ, помогнете..... зззззззз..... ужазззззззз.....зззззззз.

Огледали се Щуреца и Щуркинята да разберат отде идва този тъничък гласец. И що да видят - на съседното дърво, оплетена в една паяжина, висяла мъничка Пчелица-Душица и отчаяно се опитвала да се спаси. Щом видяла двамата герои, малката медарка много се зарадвала:

- Помогнете ми, приятели, да се спася. Обърках пътя към кошерите в Жълтото поле, стъмни се и се заплетох тука в тезззззи мрежжжжи. Ей сега паякът ще се събуди и ще стана негова вечеря. Помощ! Помогнете, помогнете!

Двете щурчета-скакалчета, въпреки че били мънички на ръст, били и много вещи в скоците. Щуркинята веднага се разтърсила и намерила остро камъче – подала го на Щурчо, той го взел в ръце и се приготвил за скок. В същото време Паякът се събудил, излязъл на терасата и видял, че мрежите му са уловили прекрасна вечеря. Потъркал осемте си очи да види по-добре какво ме у сготвила гората за хапване и примляснал мазно с челюсти. Насочил се към бедната пчеличка. Почти бил стигнал до нея, когато Щурчо самоотвержено скочил, пробил мрежата с камъка напред, а с втория си

чифт ръце хванал Пчелица-Душица. После камъкът натезал и тръгнал да пада като измъкнал и двамата от мрежата точно под носа на Паяка. Той пък увиснал на нишката си надолу с главата, почнал да размахва заплашително осемте си пипала и се развикал:

- Това е частна собственост! Как смеете! Ще извикам горската полиция и ще ви дам под съд!

Щурецът, Щуркинята и Пчелица-Душица вече били долу на земята, далеч от черното осмокрако чудовище и вече се чувствали на сигурно място. Скрити зад един шубрак, те му викнали:

- Каква е тая собственост дето слага мрежи в гората и убива невинните пчелички!? Ти си алчен егоист и ти се пада да останеш без вечеря!

Паякът ги погледнал като че ли му били взели закуската и нищо не могъл да отвърне.

Събрали се щурците и пчеличката около огъня и си отдъхнали след тежката случка. Помълчали, подишали и чак, когато се успокоили, Пчелицата станала и се поклонила пред спасителя си:

- Не знам как да ти изкажа хилядите си благодарности, благодетелю мой. Ти си толкова самоотвержен - заложи живота си да ме спасиш!

Щуркинята гледала Щуреца и си мислела: „О, да, той наистина е много самоотвержен, права е пчелицата. И е толкова силен!“

А пчелицата продължила:

- И ето – за да ти се отблагодаря, ще ти дам тайната парола на пчелите. Кажеш ли осем „з“- та, едновременно и слято, тогава цялото семейство на пчелите ще ти се притече на помощ. Но осем да са, нито седем, нито девет: „33333333“.

Щурецът се поклонил на Пчелица-Душица на свой ред и й казал:

- Благодаря ти за подаръка, мила пчелице. Само благородните знаят как да се отблагодаряват. Но все пак - как точно да кажа осем „з“-та - за мен е все едно дали са шест, седем или единадесет.

- О - казала Пчелицата - Чуй: „33333333“

- „3333333333“ повторили Щурецът и Щуркинята.

- Не - казала пчелицата - „33333333“!

- „33333333“ казали Щурецът и Щуркинята.

Пчелицата се разсмяла с цяло гърло и им обяснила, че това дето казвали било съвсем друго нещо. И така цяла нощ тя ги учила как да изжужат правилно точно осем „з“-та, докато Щурецът и Щуркинята накрая не

грохнали от умора. Малко преди да се развидели и двамата вече можели да казват тайната парола на пчелите. Но тихо, защото сега те спят и трябва малко да починат! Шшшшшшшшт!

Щурецът и Щуркинята спали изморени до пладне, а Пчелицата бдяла над своите спасители, за да не им се случи нещо лошо. Когато се събудили, тя ги повела през полето и, като стигнали до кошерите, ги нагостила хубаво с медец, дала им и малко за из път.

- Ето тук, мили мои, пътищата ни се разделят. - казала тя. - Но не забравяйте, че, щом ви потрябвам, винаги ще ви помогна азззззззз.

Помахали си за сбогом, а после Щурецът и Щуркинята продължили из Жълтото поле. Вървели сред житните класове вече малко по-радостно и даже си подсвирквали някакви щурчески мелодии. Стигнали до едно езеро.

Пийнали водица, цамбурнали щастливо в сините хладни води и, понеже били съвсем-съвсем лекички, можели да се поразходят по повърхността на водата без да потъват. Отгоре могли да се порадват на един невероятен свят, който никога преди това не бил виждали. Пъстроцветни риби обикаляли насам-натам в пищните си люспести одежди. Една по-голяма обитателка на езерото можела да плувала ту по корем, ту по гръб, шмугвайки се умело сред прекрасните подводни растения. Щурчо и Щуркинята се пързали по синьото водно огледало и не щеш ли - по средата на езерото - видели неземно красива пъстроцветна малка риба. Рибка Рибоперка била попаднала в пластмасова кутия, която някой лош човек без да мисли бил изхвърлил в езерото. Отвсякъде била обградена сякаш с прозрачна стена и не знаела откъде е изходът. Щурала се лудо вътре като затворник в килия и не можела да излезе. Рибка Рибоперка се примолила на Щуреца и Щуркинята:

- Моля Ви, незнайни буболечета, помогнете ми - не мога да изляза, ще си умра тук като затворник без храна.

Щурецът и Щуркинята веднага се заели да огледат мазната стара кутия. Обходили я от всички страни и, както си били отгоре на повърхността, успели да съзрат дупката, през която рибката била влезнала без да иска. Посочили ѝ я и Рибка Рибоперка се стрелнала светкавично навън. Почувствала се свободна, поела няколко глътки чиста езерна вода и започнала радостно да маха с перките си и да благодари на щурчетата.

Докато плувала в радостта си напред-назад, тя обаче, без да знае как, се оплела в един найлонов плик, който друг лош човек бил изхвърлил някога в езерото.

Току-що спасена, на Рибка Рибоперка ѝ се наложило да вика за помощ отново, а това съвсем я изтощило, понеже рибите не са много добри във викането. Хвърлили се Щурчо Щури и Щуркинята да помагат пак. Но не знаели какво да направят, трудна задача било това. Накрая Щуркинята измислила решение – казала на Щурчо да хване едната дръжка на торбичката и да тръгне в една посока по повърхността на езерото, а тя самата хванала другата дръжка и я затеглила в противоположната посока. Така те успели да отворят найлоновата торба и Рибка Рибоперка отново изплувала навън.

- Благодаря ви, благодетели мои! - казала тя със сетни сили. Ако не бяхте вие - чакаше ме бавна и мъчителна смърт пред погледа на всичките ми дружки в езерото. Ще ви кажа вълшебната дума на рибите. Винаги, когато имате нужда, изречете я – и тогава аз или някой от моите братя и сестри ще дойдем да ви помогнем. Ако не сме се омотали в изхвърлени предмети, разбира се.

Като казала така Рибка Рибоперка промълвила нещо отваряйки уста, без да издава какъвто и да е звук.

Щурчо щял цял ден и цяла нощ да се учи на новата дума, но Щуркинята, която била от езерните щурци, схванала по-бързо. „Колко е умна и схватлива Щуркинята“ - си помислил Щурецът.

Порадвали се тримата на новото си приятелство, но после Щурецът и Щуркинята трябвало да тръгват, колкото и неприятно да им било, към мрачните селения на Джабата в Блатските Тресавища.

Вървели двамата, вървели и всичко ставало все по-мрачно, пътеката се губела, захвърлените боклуци били все повече, а миризмата на тресавище – непоносима.

Най-накрая стигнали в блатската бърлога на Джабата. Тя била мрачна, потънала в кал и слуз и обрасла с изсъхнали папури. Влезли Щурчо и Щуркинята като пристъпяли на пръсти. Било толкова тъмно, че трудно можели да видят по-далече от носа си. Стъпвали бавничко и внимателно,

но изведнъж светнал мъждив полилей, който знае откъде откраднат, и пред тях се изпречила грозна и ужасна Джабата. Тя слухтяла всяка нощ да не би някой да дойде пък на нея нещо да открадне. Джабата веднага се нахвърлила върху неканените гости, а те двамата се разбягали в различни посоки, за да я заблудят, но проклетницата била хитра и веднага подгонила истинския си враг – Щуреца. Той бягал с всички сили, а жабата винаги била все зад гърба му. Нямащо местенце, където да се свре и кикирицата да не изкочи с лепкавия си език. Лека-полека Джабата подмамила малкия музикант в един ъгъл, от където вече нямащо измъкване, хвърлила към него огромния си език, омотала го и с доволна усмивка тръгнала да го дърпа към устата си, за да го схруска.

Като видяла това Щуркинята замръзнала на място, но трябвало бързо нещо да направи, защото само сред миг вече Щурецът щял да бъде в търбуха на мазната Джаба. Единственото, за което се сетила била тайната парола на пчелите.

- 33333333! - изжужала тя възможно най-гръмогласно.

Изневиделица отвсякъде заприиждали такъв рожак пчели, че бърлогата отново се покрила в тъмнина. Пчелите се спуснали да жилият жабата, и тя, за да се опита да се скрие, пунала Щуреца. Така я нажилили пчелите, че тя се подула, и колкото била разплута, станала три пъти по-торбеста.

- Моля те, Щурчо, кажи на пчелите да спрат. - примолила се тя.

- Ще им кажа, а ти отговори къде си скрила цигулката. - рекъл храбрият Щурец и помолил пчелите да престанат да жилият Джабата.

Отдръпнали се пчелите, а Джабата скочила в дупката на тоалетната да се скрие от преследвачите си и оттам извикала злобно:

- Цигулката лежи на дъното на блатото и никога няма да я намериш, хаймана с хаймана! Ха-ха-ха!

Посърнали Щурецът и Щуркинята, излезли от леговището на Джабата, застанали на брега на блатото и тъжно се загледали в тъмните му, непрозрачни води. Пчелите пожужали-пожужали около тях двамата, но видели, че няма как да им помогнат и полетели обратно към кошерите си.

Дълго и печално стоели двете щурчета без да си продумат нищо. Всичко изглеждало загубено. Целият дълъг път – за нищо. Всички усилия – напразни. Изведнъж Щуркинята скочила жизнерадостно на крачета.

- Колко сме глупави! Нали знаем тайната дума на рибите! Все някоя риба трябва да има в това тресавище.

Като казала това, Щуркинята отишла пред мътната вода и промълвила нещо безшумно с уста. Не след дълго време оттам изскочила една стара полусляпа и полуглуха Щука.

- Кой ме безпокои? От сто години не съм чувала рибя реч. А пък и какви странни са станали младите риби - казала тя и огледала от глава до пети двете щурчета. - Едно време не беше така.

- Ние не сме риби, а щурчета, приятели на рибите и търсим една малка цигулка на дъното на блатото.

- Така-така. Какви странни неща стават, божкее! – продължила Щуката. - Щурците стават приятели на рибите, а пък си хвърлят цигулките на дъното на блатото... Ц.ц. Ние едно време...

- Моля ти се бабо Щуко, много е дълго за разказване, но ще ти обясним после. Помогни ни само с цигулката, за да не дойде злата жаба да ни напакости.

Щуката се съгласила и се гмурнала да търси цигулчицата. Чакали я, чакали я двете щурчета отгоре и най-накрая тя се появила с нещо в уста. Това бил стар часовник, захвърлен от някого много-много отдавна. Щурчо и Щуркинята й описали отново как изглежда цигулчицата и Баба Щука отново се гмурнала да търси. На няколко пъти излизала с различни предмети, захвърлени от случайни минувачи, а веднъж пък се появила на повърхността и била забравила какво трябва да търси, та се наложило пак да й обясняват.

Най-накрая излязла Щуката с цигулката в уста. Двете Щурчета много се зарадвали и заподскачали от вълнение, но скоро кратко щяла да трае радостта им. Дали от мръсната вода, дали от тинята, дали от кражбата, дали от злобните ръце на Джабата, цигулката вече не свирела. Колкото и да се опитвал Щурчо да изсвири нещо на нея, от стария инструмент се чувало само скрибуцане. Магията на цигулката била изчезнала.

Седнал Щуреца на брега на блатото и горко заплакал. На Щуркинята й се късало сърцето като го гледала толкова жално да стене – плачът му огласял цялото блато. Тя си помислила за всичко, което двамата изживели тези няколко дни заедно. Сетила с каква страст той й разказвал за цигулката си, и с какъв плам блестели очите му, докато говорел.

„Олеле” помислила си Щуркинята „Аз, май съм влюбена.” Спомнила си случката с паяка, а после колко много се забавлявали вечерта с Пчелица-

Душица. Сетила се и за пътя към езерото. И колкото повече гледала Щуреца, толкова повече усещала онова особено чувство в стомаха, малките иглички, които я гъделичкали по крилцата. Толкова ѝ станало мъчно да го гледа как плаче с цяло гърло, че очите ѝ се напълнили със сълзи и тя започнала да ги изтрива с пипалца. Така в този следобед и двете малки щурчета плачели сякаш, света свършвал. И докато Щуркинята бършела сълзите си, от търкането на пипалцата едно в друго произлязъл плах звук, който лека полека се засилил.

Той звучал толкова приятно че, Щурчо Щури разпознал звука на своята цигулка. В първия момент той погледнал овехтеля и разнебитен инструмент, но после установил, че звукът идвал от друго място. Обърнал се, видял плачещата Щуркиня и разбрал, че мелодията идвала от нея. Песента била божествена.

- Щуркиньо – казал той – ти свириш!

- Щурчо – казала тя – и ти свириш!

Чак тогава и двамата осъзнали, че вълшебните звуци не идвали от някакъв инструмент, а от тях самите.

Двамата били толкова унесени в прекрасната мелодия, че не видели как злобната Джаба се приближила зад тях, за да ги схруска веднъж завинаги и да прати песента им в небитието. Не видели също и как точно миг преди тя да направи последния си скок – Щъркелът се появил на кокилестите си крака и отворил дълга човка, така че жабата не скочила, за да изяде, а за да бъде изядена. Попаднала в човката на щъркела кикирицата и с това нейната история се свършила.

Двете щурчета се спогледали учудено и тогава помежду им грейнала силна светлина, която ги заслепила. След като поразтъркали очички, те видели, че пред тях седи не кой да е, а горската фея.

Веднага се поклонили от уважение малките животинки:

- Прости ни фейо, ако нещо сме съгрешили и не ни наказвай – примолил се Щурецът.

А пък Щуркинята се възхитила:

- Ти не беше ли стара и грозна, как сега си толкова млада и хубава!

- Аз винаги се подмладявам – казала феята с вълшебния си глас – когато се ражда нова любов. И не съм тук, за да ви наказвам – продължи тя. – Тук съм за да ви поздравя.

Двамата много се учудили, а феята им казала:

– Вие научихте най-важния урок в живота, и това е, че най-хубавата мелодия е тази, която идва от сърцето.

Щурчетата се спогледали и колкото повече се гледали, толкова повече се влюбвали един във друг.

- А другия важен урок е – добавила феята – че, за да стигнеш до истински хубавите мелодии, са нужни и малко сълзи. Всеки трябва да познае сълзите, защото те са мерилото на любовта.

Последните думи обаче щурчетата не чули, защото вече се прегръщали и пеели и свирели и не чували нищо друго освен собствената си песен.

- Сега избършете очички и се вземете – промълвила феята като на себе си – Нека звукът от вашата любов да радва хората още много години.

Тогаваш Щурецът и Щуркинята се целунали и от прегръдките им заструяла музика, която никой никога не бил чувал дотогава. Блатото се превърнало в чисто езеро, а към него заприиждали животни от близо и далеч, само да чуят любовната музика на щурчетата.

И така всеки ден, щом двамата отворели очи, се прегръщали и се радвали един на друг и музиката от обичта им съпровождала всички в хората.

И понеже трябвало непрекъснато да пеят и свирят и за себе си, и за другите, Феята им подарила по един чифт чорапи, да не ходят все с дупки на петичките.

И аз бях там, казал Щъркът на малките щъркелчета, и аз се будих по ранни зори, и слушах, и се радвах на тяхната мелодия.